

Beretning

fra udvalget angående

I. forslag til lov om opkrævning af indkomst- og formueskat
for personer m. v. (Kildeskat) og

II. forslag til lov om kommunal indkomstskat.

(Afgivet den 20. september 1966).

Udvalget har i 10 møder gennemgået de to lovforslag og herunder haft bistand af embedsmænd fra finansministeriet og indenrigsministeriet. Der har været holdt samråd med finansministeren. Udvalget har ikke afsluttet arbejdet.

Som bilag 1 til denne beretning er optrykt et af afdelingschef P. Bruun Nielsen,

skattedepartementet, udarbejdet notat om hovedtræk i kildeskatteforslaget. Som bilag 2 optrykkes redegørelser fra finansministeriet angående forskellige spørgsmål, der er rejst under gennemgangen af lovforslaget om kildeskat. Bilag 3 er et af indenrigsministeriet udarbejdet notat vedrørende lovforslaget om kommunal indkomstskat.

P. u. v.

Holger Eriksen,
formand.

Bilag I.

Notat om kildeskat.

Det følgende notat er udarbejdet på grundlag af en mundtlig redegørelse, som af afdelingschef P. Bruun Nielsen, skatte-departementet, er givet folketingets udvalg om forslaget til kildeskatten på et møde den 22. februar 1966.

I. Hovedtræk i kildeskatteforslaget.

Der er to væsentlige nydannelser i forslaget om kildeskat:

1) Indkomstkatten skal beregnes af den løbende indkomst og ikke af indkomsten det foregående år. Dette skal gælde for alle skatteydere.

2) Skatten skal indeholdes i den løbende indtægt. Det kan kun lade sig gøre for lønmodtagere.

Den skat, der betales af den løbende indkomst, er i princippet en forskudsskat. Der skal hvert år ske et slutopgør på grundlag af en selvangivelse eller en mere kortfattet erklæring. Denne erklæring vil for det overvejende antal lønmodtagere og pensionister medføre faktisk fritagelse for at afgive selvangivelse. Det gælder for alle, der alene har A-indkomst.

De indkomster, som skatten skal indeholdes i, kaldes A-indkomst. Det drejer sig ikke alene om lønindkomst, men også om pensioner, herunder folke- og invalidepension, løbende ydelser fra renteforsikringer, sygeløn og arbejdsløshedsunderstøttelse m.m.

Den almindelige indkomstskat til staten og kommunen udskrives med en fast procent. Over en vis indtægtsgrænse svares desuden tillægsskat til staten. Tillægsskatten beregnes efter en skala. Denne skala og den faste procent for statsskatten fastsættes ved en årlig lov svarende til den nuværende udskrivningslov. Udskrivningsprocenten og tillægsskatteskalaen finder imidlertid ikke anvendelse ved opkrævningen af skatten af den

løbende indtægt; her benyttes en lavere opkrævningsprocent og opkrævningskala (for tillægsskatten), hvori skattefradraget er indregnet. Opkrævningsprocenten omfatter også kommuneskatten og vil derfor variere fra kommune til kommune. Tillægsskatten kan normalt ikke indeholdes i lønudbetalingen, men opkræves ved hjælp af sædvanlige skattebilletter.

Om de *fradrag*, der indrømmes, henvises til afsnit III.

Særlig indkomstskat skal ikke omfattes af kildeskatteordningen, men opkræves som hidtil. *Sømandsskatteordningen*, der er en kildeskat, vil efter forslaget blive opretholdt. Indførelsen af kildeskat vil gøre overgangen fra sømandsbeskatning til landbeskatning og omvendt lettere.

II. Beregningen og opkrævningen af kildeskatten hos lønmodtagere.

Når skatten skal indeholdes i lønindtægten, bliver det nødvendigt at skyde *arbejdsgiverne* ind som et mellemed i opkrævnings-systemet. Dette kendes i begrænset omfang allerede efter de gældende regler, hvor det i en del tilfælde sker, at arbejdsgiveren anmodes om at tilbageholde beløb af lønudbetalinger til dækning af skatterestancer. Skatten trækkes også i en del tilfælde af arbejdsgiveren, hvor virksomheden har oprettet interessekontor.

I afsnit V findes visse regler om *opkrævningen*. Det bestemmes her bl. a., at skatten af A-indkomst skal indeholdes i lønnen af arbejdsgiverne (§ 45) og beregnes ved anvendelse af skattekort og bikort (§ 47). De indeholdte beløb skal indbetales til det offentlige (§ 56), og arbejdsgiverne skal redegøre nærmere for indeholdelserne (§ 57). Staten skal af de indbetalte skatter overføre den kommunale andel til kommunerne

(§ 66). *Lovforslagets bemærkninger* indeholder side 48 f. f. en kort redegørelse for arbejdsgivernes funktioner og for andre administrative spørgsmål. Det fremhæves side 50, sp. 2, at det utvivlsomt må antages, at de ligningsmæssige og de opkrævningsmæssige funktioner under en kildeskatteordning som den foreslåede vil gøre det nødvendigt, at der sker en vis *omlægning og udbygning af den nuværende organisation af skattemyndighederne*. Lovforslaget siger ikke, *hvilke myndigheder* der skal varetage opkrævningen. Efter den gældende ordning afregner kommunerne den opkrævede statskat til *amtstuerne*. Det anføres side 50, sp. 2, at amtstuerne ikke uden en vis omlægning vil kunne varetage de opkrævningsmæssige funktioner under en kildeskatteordning. Samme sted udtales: „Det er i det hele taget vanskeligt på nuværende tidspunkt at udtale sig mere præcist om, i hvilket omfang og på hvilken nærmere måde ligningsmyndigheder og opkrævningsmyndigheder bør omorganiseres for mest hensigtsmæssigt at kunne varetage opgaverne i forbindelse med administrationen af den foreslåede ordning.“ Der peges i denne forbindelse på betænkningen af 1961 fra det såkaldte tekniske udvalg.

Bemærkningerne indeholder side 51-52 en redegørelse for, hvorledes *elektronisk databehandling* kan anvendes ved kildeskatteordningens administration.

Forslagets § 91 bestemmer, at loven sættes i kraft i henhold til en *sværig lov* derom. Det er forudsat, at der, inden ikrafttrædelsesloven fremsættes, foretages den fornødne tilrettelæggelse af de administrative funktioner.

På det foreliggende kan der gives følgende beskrivelse i *store træk* af, hvorledes kildeskatteordningen kan tænkes at komme til at fungere for *lønmodtageres* vedkommende. Det er jo især her, at det nye kommer frem, navnlig det forhold, at arbejdsgiveren skal beregne og indeholde skatten. For de erhvervsdrivendes vedkommende er forskellen fra den gældende ordning ikke så stor.

Indeholdelsen af skat hos de enkelte lønmodtagere sker på grundlag af *skattekort* og *bikort*. Skattekortene skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for at beregne skatten. Det drejer sig især om størrelsen af de *fradrag*, som skatteyderen har krav

på, og hvilken *procent* skatten skal beregnes med. Fradragene er navnlig personfradrag, lønmodtagerfradrag og standardfradrag, men der kan også blive tale om andre fradrag, f. eks. for underskud på hus eller for underholdsbidrag. Bikortene skal anvendes i de tilfælde, hvor skatteyderen har flere arbejdsgivere. På bikortene er ikke opført fradrag, da de opnås på selve skattekortet hos „hovedarbejdsgiveren“.

Skattekortene oplyser kun *det samlede fradrag*, som skatteyderen skal have. Arbejdsgiveren kan således ikke se, hvorledes fradraget er sammensat, og han får ikke oplysning om baggrunden for eventuelle ændringer i fradraget.

Skattekortene tænkes udarbejdet *centralt i et databehandlingsanlæg*, hvortil de lokale ligningsmyndigheder giver underretning om eventuelle ændringer i beregningsgrundlaget. De færdige skattekort udsendes i december måned til skatteyderne, eventuelt via de lokale myndigheder. Endvidere sendes i december til oppebørselsmyndighederne *skatteyderkort*, som skal danne grundlag for behandlingen af de sager, som oppebørselsmyndigheden skal tage sig af. Det er ikke fastsat, hvilken lokal myndighed der skal varetage oppebørslen. Man kan tænke sig, at f. eks. amtstuerne efter en vis udbygning kan få denne opgave.

For at oppebørselsmyndigheden kan kontrollere, at der indeholdes skat rigtigt og rettidigt, oprettes et *arbejdsgiverregister*, jfr. forslagets § 85, hvortil alle arbejdsgivere skal melde sig. De tilmeldte arbejdsgivere skal løbende holde skattemyndighederne orienteret om tilgang og afgang af arbejdstagere. Oppebørselsmyndighederne udsender på grundlag af arbejdsgeberregisteret det materiale, som arbejdsgiverne skal anvende.

Når lønmodtageren første gang møder hos arbejdsgiveren, afleverer han sit skattekort, og arbejdsgiveren noterer på kortet sit arbejdsgebernummer og datoen for modtagelsen. Arbejdsgiveren ligger inde med skattekortet, så længe arbejdstageren er ansat hos ham. Bikort skal kun forevises arbejdsgiveren, og han noterer de tilsvarende oplysninger på det som på et skattekort. „Hovedarbejdsgiveren“ får ikke kendskab til skatteyderens bierhverv, idet bikortet ikke skal vises til ham.

Fra skattemyndighederne får arbejdsgiveren det øvrige materiale, blanketter o. lign., som han skal anvende ved afregningen af skatterne til det offentlige.

Arbejdsgiveren skal beregne og tilbageholde skatten ved hver lønudbetaling. Det sker på grundlag af oplysningerne i skattekortet eller bikortet, og det er tanken at lette arbejdet ved at udstyre arbejdsgiverne med beregningstabeller. De tilbageholdte skattebeløb indbetales en gang om måneden til staten. Hertil anvendes et *hulkortindbetalingskort*. Arbejdsgiverens nummer er hullet forud. Han påfører selv størrelsen af det indbetalte beløb. Han sender *opgørelser* over beløbene på dertil indrettede blanketter eller lister.

Kontrollen med, at arbejdsgiverne indeholder og afregner skatterne, kan gennemføres således:

Oppebørselsmyndigheden kan på grundlag af *arbejdsgiverregisteret* kontrollere, om opgørelserne fra arbejdsgiverne indsendes rettidigt. De af arbejdsgiverne indsendte *opgørelser* over indbetalt skat gennemgås af oppebørselsmyndigheden, og eventuelle fejl berigtiges. Her kan bl. a. bruges oplysningerne på skatteyderkortene, som oppebørselsmyndighederne har fået tilsendt. Opgørelsernes tal m. m. overføres til hulkort, som sendes til databehandlingscentralen. Her omsættes oplysningerne til magnetbånd, og det kontrolleres, om der er fejl eller uoverensstemmelser i materialet. Endvidere udskilles de arbejdsgivere, der er i *restance* med indbetaling af skat, og oplysning herom sendes til den lokale oppebørselsmyndighed, som sørger for at inddrive restancerne. På grundlag af *skatteyderregisteret* er det muligt at gennemføre en nærmere kontrol med skatteberegningen og indbetalingerne, herunder at alle lønmodtagere trækkes for skat.

Når indkomståret er udløbet, skal lønmodtageren indsende *selvangivelse* eller den i forslaget § 81 omhandlede *erklæring*, og der skal foretages en *ansættelse*. På grundlag af denne beregnes *slutskatten*. I den modregnes de indeholdte eller på anden måde betalte skatter. Eventuelt overskydende skat tilbagebetales; er der betalt for lidt, opkræves restskat, jfr. forslaget §§ 60-62.

De indeholdte skatter er af arbejdsgiverne indbetalt til staten, og i forbindelse med

slutskatteopgøret afregner staten den andel, som *kommunerne* skal have til dækning af kommunal indkomstskat og kirkelige afgifter. Det forudsættes dog i forslaget § 64, at der i indkomstårets løb afregnes foreløbige beløb til kommunerne.

III. Fradragene ved kildeskattens beregning.

Om de almindeligt forekommende fradrag kan følgende oplyses.

1. Personfradrag.

Ved skattens beregning indrømmes *personfradrag*, der også fastsættes ved den før omtalte årlige lov. Ægtepar får 2 personfradrag. Personfradraget skal ydes med et højere beløb til de ældre og invalider, hvoraf en stor del efter de gældende regler får nedslag i indkomstansættelsen.

2. Personlige skatter.

De betalte personlige skatter kan fradrages. Ved arbejdsgiverens opkrævning af kildeskat sker det på den måde, at fradraget indregnes ved fastsættelsen af opkrævningsprocenten. Fradraget for personlige skatter foretages således ikke på skattekortet.

3. Lønmodtagerfradrag.

Lønmodtagerfradraget forhøjes efter forslaget til 20 pct. af lønindtægten, dog højst 1.500 kr., men skal til gengæld yderligere dække fradrag for befordringsudgifter, faglige kontingenter og udgifter til arbejdsløshedsforsikring.

Den enkelte skatteyder må foretage en opgørelse over sine samlede udgifter af de nævnte arter. Hvis det samlede beløb overstiger det faste lønmodtagerfradrag, får skatteyderen også fradrag for det overskydende beløb. Dette beløb kan f. eks. være 500 kr., og det indgår i de udgifter, der dækkes af standardfradraget, der omtales i det følgende. Det overskydende beløb kan altså ikke trækkes fra ved siden af standardfradraget.

4. Standardfradrag.

Standardfradraget skal dække en række almindeligt forekommende fradrag og derved ligesom uvidelsen af lønmodtagerfradraget tjene til at skabe bedst mulig overensstemmelse mellem den foreløbige og den endelige skat. Samtidig opnås en væsentlig forenkling af ligningen.

Standardfradraget udgør i henhold til § 25 1.200 kr. for enlige og 1.800 kr. for gifte mænd. For ugifte under 18 år er fradraget kun 360 kr. Fradraget indrømmes ikke, hvis skatteyderen har indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed.

Standardfradraget træder i stedet for en række af de fradrag, der tilkommer skatteyderen ved indkomstopgørelsen. Det gælder ikke følgende fradrag, som foretages ved siden af standardfradraget:

a. *Det faste lønmodtagerfradrag.*

b. Fradrag for skatteyderens egne løbende udgifter til bidrag eller præmie til en *pensionsordning* eller en *renteforsikring*, når ydelserne tilbageholdes af arbejdsgiveren og det drejer sig om fuldt fradragsberettigede beløb, jfr. § 46.

c. Bidrag til ATP.

d. Underskud på fast ejendom.

e. Underholdsbidrag og andre aftægts- og underholdsydelser.

f. Fradraget for personlige skatter, jfr. foran under pkt. 2.

De under b. og c. nævnte fradrag foretages dog ikke på skattekortet, men beløbene fratrækkes af arbejdsgiveren, når han opgør lønmodtagerens indtægt.

Som udgifter, der er *omfattet* af standardfradraget, kan herefter nævnes fradrag for:

a. Udgifter til sygeforsikring.

b. Beløb indbetalt på indekskontrakter.

c. Præmier til renteforsikringer, som ikke er led i pensionsordninger.

d. Præmier til kapitalforsikringer m. v., herunder kapitalbindingskonti.

e. Indskud på etableringskonti.

f. Renteudgifter.

g. Lønmodtagerudgifter ud over det faste fradrag.

h. Gaver, som kan fradrages i henhold til ligningslovens § 8 A.

i. Underskud fra tidligere år, jfr. ligningslovens § 15.

Ligesom lønmodtagerfradraget er også standardfradraget *kun et mindstefradrag*. Skatteyderen må sammenlægge de fradrag, der er omfattet af standardfradraget, og hvis det samlede beløb overstiger standardfradraget, får han efter begæring også fradrag på skattekortet for det overskydende beløb. Dette har dog den virkning, at skatteyderen ikke samtidig kan fritages for beskatning af mindre B-indtægter (op til 600 kr.), f. eks. renteindtægter. I det fradrag, der opføres på skattekortet, medregnes desuden det før omtalte personfradrag, lønmodtagerfradraget og de fradrag, som skatteyderen eventuelt har uden for standardfradraget, f. eks. underholdsbidrag eller underskud på fast ejendom.

Det samlede fradrag på et skattekort kan f. eks. bestå af følgende poster:

Personfradrag	4.500 kr.
Lønmodtagerfradrag	1.500 -
Standardfradrag	1.800 -
Underskud på fast ejendom	3.000 -

I alt . . . 10.800 kr.,

men på skattekortet opføres kun det samlede fradrag, 10.800 kr., uden specifikation.

Bilag 2.

Redegørelser fra finansministeriet angående forskellige spørgsmål, der er rejst under gennemgangen af lovforslaget om kildeskat.

1. Beskatningen af udenlandske artister, musikere og skuespillere m. m.
(16. marts 1966).

Udenlandske artister, musikere og skuespillere m. v., der optræder her i landet, vil sjældent opholde sig her så længe, at de bliver fuldt skattepligtige efter ligningslovens § 2, stk. 2. De bliver i reglen heller ikke begrænset skattepligtige, idet deres virksomhed næsten aldrig udøves fra fast driftssted her i landet.

Efter forslaget om kildeskat sker der en væsentlig udvidelse af skattepligten for de udenlandske artister m. m. Det fremgår af forslaget § 2, stk. 1 a, hvorefter de pågældende skal beskattes af løn eller honorarer m. v., som de får ved virksomhed her i landet, uanset at de ikke opfylder betingelserne for fuld skattepligt her. I finansministerens tale den 26. maj 1965 ved fremsættelsen af det første forslag om kildeskat udtales herom:

„På samme måde betyder kildebeskatningen, at udlændinge, som i kortere perioder tager lønarbejde her i landet, og som under de nuværende forhold ikke beskattes, drages med ind under beskatningen. Jeg kan således nævne, at Dansk Musikerforbund netop har gjort opmærksom på, at udenlandske musikere påfører de danske musikere en ubillig konkurrence, fordi de ofte undgår en beskatning her i landet. Dette forhold vil der efter kildeskatteforslaget i nogen grad blive rådet bod på. Udlændinge, der tager arbejde her i landet, vil skattemæssigt blive stillet som danske, der tager arbejde i udlandet.“

Beskatningen af de udenlandske artister m. v. vil dog forudsætte, at der foreligger et *egenligt tjenesteforhold* til dansk arbejdsgiver, og der vil derfor efter forslaget ikke ske beskatning, hvor den udenlandske musi-

ker enten er antaget af en dansk arrangør, uden at der foreligger et lønmodtager-arbejdsgiverforhold, eller er antaget af en udenlandsk arbejdsgiver eller arrangør, eller han selv arrangerer sin optræden her i landet. Det blev for et års tid siden oplyst fra Dansk Musikerforbund, at kildeskatteforslagets regel vil medføre, at omkring 90 pct. af de udenlandske musikere, der optræder her i landet, kommer under beskatning.

Vil man udvide beskatningen af de udenlandske artister m. m. yderligere, kan det eventuelt ske ved en tilføjelse til forslaget § 2, således at der for disse personer også skal ske beskatning i de tilfælde, hvor der ikke foreligger et tjenesteforhold eller et fast driftssted. Derved ville der også blive tale om beskatning i tilfælde, hvor den udenlandske kunstners optræden her i landet finder sted for en udenlandsk arbejdsgiver eller arrangør eller for en dansk arrangør, der ikke kan betegnes som arbejdsgiver, idet der ikke foreligger et egentligt tjenesteforhold; endvidere hvor de pågældende helt selvstændigt arrangerer deres optræden her i landet og ikke har fast driftssted her. Også udenlandske arrangørers indtægter ved forestillinger her i landet kan det overvejes at inddrage under beskatning her.

Hvis beskatningen af udenlandske artister m. m. skal udvides yderligere som anført, rejser sig imidlertid det spørgsmål, om det vil være praktisk at anvende de almindelige beskatningsregler. Det vil sikkert vise sig vanskeligt bl. a. af kontrolmæssige grunde. Man kunne overveje i stedet at indføre en særlig beskatning med en fast procent af bruttoindtægten her i landet. Ordninger af denne art findes i Norge, Sverige, Tyskland og Østrig. Også en sådan afgiftsordning vil rejse en del problemer med hensyn til afgrænsningen og kontrollen, og det vil være

nærliggende, at ordningen også kommer til at omfatte de udenlandske artister m. m., der får deres indtægter i et tjenesteforhold og således efter forslaget skal være undergivet indkomstbeskatning efter de sædvanlige regler. Særlig i de tilfælde, hvor honoraret udbetales af en arrangør i udlandet, kan det blive vanskeligt at gøre en afgiftsordning tilstrækkelig effektiv. Det kan vise sig nødvendigt at indføre en form for sikkerhedsstillelse for afgiften, inden tilladelse gives til optræden. Man måtte forudsætte et vist samarbejde med politiet, der giver tilladelsen.

Som grupper af artister m. m., der skulle være omfattet af afgiftsordningen, kan nævnes skuespillere, sangere, balletdansere, musikere, varietéoptrædende, artister, cirkusoptrædende og professionelle sportsfolk, alle hvad enten de optræder som solister eller som medlemmer af orkestre eller andre ensembler. Om instruktører, sminkører, scenearbejdere, belysningsfolk, pressesekretærer, managers o. lign. personer, der ikke direkte tager del i den offentlige forestilling, men mere indirekte medvirker i forestillingen eller assisterer de optrædende, bør medtages, er mere tvivlsomt, men i hvert fald hvor der er tale om et samlet gæstespil af f. eks. et udenlandsk teaterensemble, forekommer det mest nærliggende at medtage også de her nævnte personer.

Den *norske afgiftsordning*, der er trådt i kraft den 1. januar 1964, går ud på, at afgift skal svares af honorarer og anden godtgørelse, som indtjenes i Norge for optræden i underholdningsøjemed f. eks. som skuespiller, sanger, musiker, artist eller professionel idrætsmand. Afgiftspligt foreligger også, når den udenlandske kunstner m. v. selv arrangerer den forestilling eller lign., han deltager i. Der gælder visse undtagelser fra afgiftspligten, f. eks. for så vidt angår forestillinger, der er led i kulturudveksling med vedkommende fremmede land.

2. Nye regler i Sverige om beskatningen af ægtefæller. (16. marts 1966).

Ved en lov af 21. maj 1965 er der i Sverige indført adgang for ægtefæller til i et vist omfang at forlange særbeskatning. Særbeskatning er stadig den principielle hovedregel, men når begge ægtefæller har haft arbejdsindkomst, kan de forlange skatten

af arbejdsindkomsten beregnet, som om de var blevet særbeskattet af denne indkomst.

Ordningen, der er trådt i kraft den 1. januar 1966, betegnes som en provisorisk løsning eller en overgangsløsning, der skal være gældende, indtil man når frem til en endelig løsning af sam- eller særbeskatningsspørgsmålet. Spørgsmålet er i øjeblikket genstand for en nærmere undersøgelse i en under det svenske finansdepartement nedsat arbejdsgruppe.

Den nu indførte ordning vedrører som nævnt *kun arbejdsindkomst*. Hertil henregnes for det første al lønindtægt. Endvidere indtægt ved landbrugsvirksomhed og ved anden selvstændig erhvervsvirksomhed, når den pågældende har deltaget i virksomheden „i ej blott ringa omfattning“. Når en ægtefælle har været beskæftiget i den anden ægtefælles landbrugs- eller erhvervsvirksomhed (medhjælpede hustruer), anses indtægten herved dog ikke som arbejdsindkomst, og der sker derfor ikke i disse tilfælde særbeskatning. Al indtægt, der ikke er arbejdsindkomst, betegnes som sideindkomst.

Særbeskatningen gennemføres på den måde, at hver ægtefælles netto-arbejdsindkomst beskattes efter ikke-forsørger-skalaen. Ved beregning af skatten på sideindkomster udregnes først skatten på ægtefællernes samlede indkomster (arbejds- og sideindkomster) efter forsørger-skalaen; derefter beregnes på tilsvarende måde skatten af de sammenlagte arbejdsindkomster, og forskellen mellem de beregnede skattebeløb udgør så skatten på sideindkomst; denne skat fordeles på ægtefællerne i forhold til de sideindkomster, de hver især har haft. Herved nås, at sideindkomsterne beskattes med samme progression som ved sambeskatning efter hovedreglen.

Særbeskatningen gælder alene med hensyn til statsindkomstskat og folkepensionsafgift.

Særbeskatning gennemføres som nævnt kun, når ægtefællerne begærer det. Der er forholdsvis få ægteskaber, hvor særbeskatning vil føre til lavere skat end sambeskatning. Af i alt 1.850.000 ægteskaber har i ca. 700.000 ægteskaber begge ægtefæller arbejdsindkomst, og heraf vil særbeskatning kun i 70-80.000 ægteskaber føre til lavere samlet beskatning.

3. Om „bopæl“ og „ophold“ som betingelser for fuld skattepligt. (16. marts 1966).

A. Gældende ret.

Efter gældende ret, jfr. statsskattelovens § 2, nr. 1 og 2, er en person, der er bosat her i landet, fuldt skattepligtig, selv om han midlertidigt opholder sig i udlandet. Bliver den pågældendes ophold i udlandet af varig karakter, det vil efter praksis sige af mere end ca. 3 års varighed, bortfalder skattepligten med virkning fra det efter fraflytningen følgende kvartal. Opgives bopæl her i landet i forbindelse med fraflytning herfra, ophører skattepligten ligeledes med virkning fra det efter fraflytningen følgende kvartal.

Ved tilflytning til landet indtræder skattepligten fra begyndelsen af det kvartal, der følger umiddelbart efter tilflytningen, forudsat at den pågældende tager fast bopæl eller varigt ophold her.

Bopælstagen i videre forstand her i landet viser sig normalt ved, at den pågældende erhverver en ejendom til egen beboelse eller lejer en lejlighed her. Endvidere vil påbegyndelse af personlig erhvervsvirksomhed eller ansættelse i en fast stilling stærkt indicere, at den pågældende har taget fast bopæl eller varigt ophold her i landet, selv om han endnu måtte bo f. eks. på hotel eller hos bekendte etc. I tvivlstilfælde kan det endvidere være af betydning, om den pågældende er dansk statsborger eller tidligere har været fuldt skattepligtig, eller om han er udlænding, der aldrig før har været skattepligtig her i landet. I førstnævnte tilfælde er der — alt andet lige — en stærkere formodning for bopælstagen her end i sidstnævnte tilfælde.

Ud over ved bopælstagen og etablering af varigt ophold her kan fuld skattepligt indtræde, hvis den pågældende opfylder betingelserne i ligningslovens § 2, stk. 2, for det såkaldte „ligningslovsophold“. Skattepligten indtræder i så fald, når den pågældende opholder sig her ved et kvartals begyndelse og han inden for de nærmest forudgående 6 måneder med eller uden afbrydelse har opholdt sig her i mindst 3 måneder i alt. De 3 måneder behøver ikke at falde i en sammenhængende periode; det er tilstrækkeligt, at opholdet har varet 90 hele dage i løbet af de 6 måneder. Den pågældende

må endvidere som nævnt opholde sig her ved kvartalets begyndelse. Man kan dog ikke unddrage sig skattepligten ved at forlade landet et par dage omkring dette tidspunkt; der må foreligge en egentlig — i hvert fald foreløbig — afbrydelse af opholdet her.

Den omstændighed, at en person tager arbejde her i landet, er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at statuere skattepligt. En person, der f. eks. bor i Sverige eller Tyskland, og som daglig tager til Danmark på arbejde, kan ikke beskattes her i landet, medmindre det kan påvises, at han tillige har en lejlighed eller lignende stående til sin disposition her i landet.

For så vidt angår gifte personer, skal særligt bemærkes, at det ofte vil være tilstrækkeligt til at statuere bopælstagen her, at den pågældendes familie (ægtefælle og eventuelle børn) tager bopæl her, forudsat at samlivet mellem ægtefællerne i øvrigt består. Man vil da anse den pågældende for at have taget bopæl her, selv om han f. eks. på grund af sit arbejde i den overvejende tid opholder sig uden for Danmark. Har han derimod opretholdt en særskilt bolig i udlandet, kan man, forudsat at samlivet mellem ægtefællerne består, alene ansætte den herboende hustru til kommuneskat af eventuelt underholdsbidrag fra manden og af hendes egne indtægter. Er samlivet mellem ægtefællerne ophævet, er hustruen tillige statsskattepligtig her efter de almindelige regler.

Det skal endvidere bemærkes, at det ikke er udelukket, at en person kan anses for bosat i mere end ét land på samme tid, f. eks. hvis han har en ejendom eller en lejlighed i to lande og opholder sig regelmæssigt begge steder. De bestående overenskomster til undgåelse af dobbeltbeskatning bidrager ofte til løsning af en sådan konflikt. En person med fast bopæl i udlandet kan dog ikke blive fuldt skattepligtig her blot ved at erhverve et sommerhus, som han bebor et par måneder om året.

B. Forslagets regler.

Efter forslaget om kildeskat vil det også være en betingelse for fuld skattepligt, at en person har bopæl eller ophold af en vis varighed her i landet (§ 1, nr. 1, og § 1, nr. 2). Bopæl må her forstås på samme måde som

efter gældende ret, og der kan derfor henvises til bemærkningerne herom foran under A. For personer, der uden at tage bopæl her bliver skattepligtige på grund af ophold her i landet, er opholdets længde ved forslaget fikseret til 6 måneder, og der kan om begrundelsen herfor henvises til lovforslagets bemærkninger side 59. Der kan i denne forbindelse være grund til at nævne, at personer, hvis ophold her i landet varer kortere end 6 måneder, efter forslaget § 2, stk. 1, a), bliver skattepligtige af den *lømindtægt* m. v., de oppebærer for virksomhed udført her i landet.

4. *Omfanget af skattefritagelsen for personale ved udenlandske repræsentationer her i landet, særlig for så vidt angår danske statsborgere ansat ved repræsentationerne.* (16. marts 1966).

Ifølge statsskattelovens § 3, nr. 2, er fremmede magters gesandter og gesandtskabspersonale undtaget fra skattepligt her i landet, for så vidt der ikke er tale om de i statsskattelovens § 2, nr. 3, nævnte indtægter, hvoraf udlændinge er begrænset skattepligtige her i landet. Det samme gælder for konsularembesmænd, der ikke er danske statsborgere.

Ved en bestemmelse i § 3, stk. 1, i ligningsloven af 19. december 1956 — en bestemmelse, der er gentaget i de senere ligningslove — blev det fastslået, at undtagelsen fra skattepligten kun kan gøres gældende med hensyn til den fra vedkommende repræsentation oppebårne *lønning*, men ikke for anden indtægt, når det drejer sig om

- 1) danske statsborgere, der er ansat ved herværende udenlandske diplomatiske repræsentationer (ambassader og gesandtskaber) samt
- 2) personer, der uden at være danske statsborgere var fuldt skattepligtige til den danske stat ved deres ansættelse ved en herværende udenlandsk diplomatisk eller konsulær repræsentation.

For så vidt angår den under 2) nævnte gruppe personer, kan finansministeren dog tillade, at de fritages for beskatning også efter statsskattelovens § 3, nr. 2.

De nugældende regler om beskatningen af *danske statsborgere ansat ved udenlandske*

repræsentationer her i landet går herefter ud på følgende:

I. Fremmede *diplomatiske* repræsentationer i Danmark (ambassader, gesandtskaber).

A. *Ambassadører, gesandter og andre til de diplomatiske korps hørende personer og disses familie.*

Danske statsborgere og personer, der ved ansættelsen ved den diplomatiske repræsentation var fuldt skattepligtige i Danmark, og som aflønnes af vedkommende fremmede stat, er kun skattefri af indtægten fra repræsentationen.

B. *Det administrative og tekniske personale.*

Danske statsborgere og personer, der ved ansættelsen var fuldt skattepligtige i Danmark, og som aflønnes af vedkommende fremmede stat, er kun skattefri af indtægten fra repræsentationen.

C. *Tjenestepersonale.*

Danske statsborgere og personer, der ved ansættelsen var fuldt skattepligtige i Danmark, er, såfremt de er knyttet til ambassaden eller gesandtskabet som sådant (d. v. s. ansat indtil videre uanset de skiftende ministre og lønnet direkte af vedkommende fremmede stat), kun skattefri af indtægten fra repræsentationen. Såfremt de pågældende er ansat *privat* af vedkommende fremmede diplomat, er de fuldt skattepligtige (altså også af deres løn), uanset om de bor i ambassaden eller gesandtskabet eller uden for dette.

II. Fremmede *konsulære* repræsentationer.

A. *Konsularembesmænd.*

Danske statsborgere er, uanset om de er udsendt af vedkommende fremmede stat eller ej, fuldt skattepligtige efter de almindelige regler også af deres indtægter fra konsulatet og af deres formue.

B. *Konsulatsfunktionærer* beskattes efter de under A omhandlede regler.

C. *Tjenestefolk* ansat ved fremmede konsulære repræsentationer eller hos konsularembesmænd er altid skattepligtige efter de almindelige regler.

Skattefriheden for fremmede diplomater m. v. her i landet er en følge af den eksteritorialitetsret, der indrømmes disse personer.

Ved fastlæggelsen af det nærmere omfang af denne skattefrihed er der lagt vægt på, hvad der følger af almindeligt anerkendte folkeretlige grundsætninger, som ikke kan ændres ved dansk lov. Da indholdet af de folkeretlige grundsætninger imidlertid er meget uklart, er regler og praksis på dette område udformet under samarbejde med udenrigsministeriet og lagt så nær op ad den almindelige internationale sædvane, som er anset foreneligt med de danske lovreglers formulering. Årsagen til, at der er givet den her omhandlede kreds af personer en særstilling, er visse æremæssige hensyn og ønsket om, at de pågældende skal føle sig uahæmmede af fremmed indflydelse under udførelse af deres tjeneste.

Ved en konference i Wien blev den 18. april 1961 undertegnet en konvention om diplomatiske forbindelser. Ifølge denne konvention skal danske statsborgere og personer, der ved ansættelsen ved en diplomatisk mission var fuldt skattepligtige her, såfremt de hører til en udenlandsk stats diplomatiske personale, kun nyde immunitet og ukrænkelighed, for så vidt angår tjenstlige handlinger udført i forbindelse med deres opgaver, dog at der kan tilstås dem yderligere forrettigheder og immuniteter. For så vidt angår det administrative og tekniske personale, gælder i realiteten det samme, idet der kun skal ydes forrettigheder og immunitet i det omfang, modtagerstaten tillader. Dansk tjenestepersonale er fuldt skattepligtigt her.

Da Wienerkonventionens regler er mindre vidtgående i retning af skattefrihed end de gældende regler her i landet, har man udtalt, at man ikke, for så vidt skattereglerne angår, har noget at erindre mod konventionens ratifikation, men man har, for så vidt angår spørgsmålet om eventuelle lovændringer, der også vil omfatte stempel-, tinglysnings- og ejendomsskatte, sat dette i bero, indtil konventionen ratificeres, hvilket endnu ikke er sket.

Det tilføjes, at der den 24. april 1963 i Wien er undertegnet en konvention om konsulære forbindelser, der også indeholder regler om skatteforhold. Spørgsmålet, om denne konvention skal søges ratificeret, er for tiden genstand for overvejelse.

Kildeskatforslagets bestemmelser i § 3, stk. 2, er bortset fra redaktionelle ændringer

sammenfaldende med de foran refererede bestemmelser i statsskattelovens § 3, nr. 2, og ligningslovens § 3, stk. 1.

5. *Om skattefritagelsen for visse personer, der har bopæl på Grønland og midlertidigt opholder sig her i landet.* (16. marts 1966).

Bestemmelserne i forslaget § 3, stk. 3, svarer til de gældende bestemmelser i kommuneskattelovens § 3, stk. 2 og 3. I samme omfang, som der efter disse bestemmelser fritages for kommuneskat, fritages der med hjemmel i statsskattelovens § 37 bevillingsmæssigt for statsskat.

Kommuneskattelovens bestemmelser har deres oprindelse i et af Grønlands styrelse i 1927 udarbejdet lovforslag om fritagelse for grønlandske tjenestemænd med flere for at betale skat i Danmark under ophold her. Dette lovforslag var for de i staten ansatte personers vedkommende begrundet med, at deres lønning var fastsat under hensyn til, at begrebet skat var ukendt i Grønland, samt at de midlertidige ophold i Danmark var forbundet med stærkt forøgede udgifter. For så vidt angår Grønlændere på studieophold m. v. her i landet, henvistes der til, at der her var tale om ubemidlede personer, hvis ophold og uddannelse bekostedes af det offentlige. Lovforslaget blev ikke fremsat i rigsdagen, idet man besluttede at stille spørgsmålet i bero på en revision af den dagældende kommuneskatlov. Der udvikledes imidlertid en praksis, hvorefter de omhandlede personer i det væsentlige blev fritaget for at svare såvel kommuneskat som statsskat.

Ved de i 1937 gennemførte ændringer i kommuneskatteloven indførtes bestemmelserne om adgangen til at fritage de pågældende personer for kommuneskat. Bestemmelserne betød en lovfæstelse af den siden 1927 etablerede praksis med hensyn til fritagelse for kommuneskat. For statsskattens vedkommende har man også efter 1937 meddelt fritagelse i samme omfang som indrømmet for kommuneskatten.

6. *Notat om skattefriheden for turister fra udlandet.* (28. marts 1966).

Efter forslaget § 1, nr. 2, er personer, der uden at have bopæl her i landet opholder sig her i mindst 6 måneder, fuldt skattepligtige. Skattepligten indtræder fra be-

gyndelsen af opholdet her i landet (§ 8, stk. 1). Hvis de pågældende personer opholder sig her *som turister eller i studieøjemed* og de under opholdet ikke driver erhvervs-mæssig virksomhed her og endvidere stadig er skattepligtige til deres hjemland efter reglerne for derboende personer, skal skattepligten dog først indtræde, når opholdet her i landet med eller uden afbrydelse har strakt sig over mere end 365 dage inden for et samlet tidsrum af 2 år (§ 8, stk. 2). Denne bestemmelse er nogenlunde uændret overført fra den nugældende regel i ligningslovens § 2, stk. 8. Bestemmelsen fandtes tidligere i de årlige udskrivningslove og var første gang optaget i udskrivningsloven for skatteåret 1948-49, jfr. finansministeriets bekendtgørelse af 30. april 1948.

I bemærkningerne til forslaget til udskrivningslov for skatteåret 1948-49 anføres det, at reglerne om skattepligtens indtræden for personer, der tager midlertidigt ophold her i landet, for visse persongrupper vedkommende virker i særlig grad uheldigt ikke alene for de pågældende selv, men også for det offentlige interesse. Ifølge bemærkningerne tænkes der herved på „personer, der kommer hertil fra udlandet som turister eller på studieophold eller — det gælder navnlig udlandsdanske — på besøg hos venner og slægt her i landet. For disse personers vedkommende, som ikke forbinde nogen erhvervs-mæssig interesse med deres ophold her, og som i reglen vil være undergivet skattepligt til deres bopælsland også under opholdet her i landet, kan det virke meget generende, at de risikerer at blive undergivet beskatning her allerede efter et 3 måneders ophold. Dette kan foranledige dem til at begrænse deres ophold mere end oprindeligt påtænkt og vil vel også i mange tilfælde helt afskrække dem fra at rejse hertil“. Denne virkning måtte — ifølge bemærkningerne — også fra et dansk offentligt synspunkt betegnes som lidet ønskelig og til skade såvel for kulturelle forbindelser med udlandet som for vor interesse i den fremmede valuta, der under sådanne personers ophold ville kunne tilføres landet.

De særlige hensyn, der har ligget til grund for indførelsen af den omhandlede regel, må antages også at foreligge under en kildeskatteordning, og reglen er derfor —

som nævnt nogenlunde uændret — overført til kildeskatteforslaget.

Med hensyn til spørgsmålet om eventuelt at begrænse reglen til kun at gælde for personer, der er *udenlandske statsborgere*, bemærkes, at der ikke i øvrigt i de gældende regler om skattepligt sondres mellem, om en person er dansk eller udenlandsk statsborger. Da en eventuel begrænsning af reglen formentlig ikke bør gælde for personer, der opholder sig her i studieøjemed, vil begrænsningen alene komme til at ramme danske statsborgere, der som turister opholder sig her i landet. Det bemærkes herved, at det er en forudsætning for reglens anvendelse, at de pågældende ikke driver selvstændigt erhverv her i landet, og at de er indkomstskattepligtige til deres hjemland efter reglerne for dér boende personer. Der ses ikke at være grund til at stille sådanne danske statsborgere dårligere end udenlandske statsborgere, og en ændring kan føre til, at udlandsdanskere i større omfang end hidtil søger udenlandsk statsborgerskab. Reglen ses ikke at have givet anledning til misbrug, og det er vel et spørgsmål, om der herefter er tilstrækkelig anledning til at ændre den.

7. Eventuel fastsættelse af en tidsfrist for folketingets vedtagelse af den årlige lov, hvorved bl. a. udskrivningsprocent, tillægsskatteskalaer og personfradrag fastsættes.

(22. april 1966).

Der er tale om den i forslagets §§ 35, stk. 2, 36, stk. 1, 38, stk. 1, og 39, stk. 1, (samt eventuelt § 43, stk. 2, jfr. nedenfor under II) nævnte årlige lov. Denne lov må være vedtaget i så god tid forud for det indkomstår, for hvilket den skal gælde, at den foreløbige skat for dette år kan blive opkrævet i overensstemmelse med lovens bestemmelser. Forud for indkomståret skal der være udfærdiget skattekort, B-skattebilletter og tillægsskattebilletter, og ved udfærdigelsen heraf må man kende de skatteprocenter, personfradrag m. v., der skal gælde for det pågældende indkomstår. Det må derfor antages, at det vil være nødvendigt, at loven er vedtaget senest omkring midten af november måned forud for indkomståret.

Spørgsmålet om i selve kildeskatteoven at foreskrive, at den årlige lov skal være

vedtaget af folketinget inden en bestemt dato, har underhånden været drøftet med justitsministeriets lovkontor. Her har man givet udtryk for betænkelighed ved en sådan bestemmelse. Bestemmelsen ville for så vidt være uden retsvirkning, idet den ikke ville kunne binde et fremtidigt folketing til vedtagelse af loven inden en bestemt tidsfrist. Derimod ville lovkontoret ikke have betænkelighed ved en bestemmelse, som i stedet foreskrev, at forslag til den årlige lov skulle *fremsættes* for folketinget inden en bestemt dato. En bestemmelse af tilsvarende art findes f. eks. i statshusmandslovens § 17, stk. 1, 2. pkt., hvorefter forslag til den byggelånslov, der skal gælde for et givet finansår, fremsættes for folketinget så vidt muligt inden 15. november året forud.

En lignende bestemmelse kunne eventuelt indsættes i kildeskatteforslaget, således at forslaget til den årlige lov skal fremsættes for folketinget så vidt muligt inden f. eks. 15. oktober forud for det år, for hvilket den skal gælde. Eventuelt kunne det tilføjes, at såfremt loven ikke er vedtaget på tidspunktet for udfærdigelsen af forskuds-skattegrundlaget (skattekort m. v.), sker udfærdigelsen på grundlag af den senest vedtagne årlige lov.

8. *Spørgsmålet om at fastsætte beløbsgrænsen for skatteindeholdelse hos privat rengøringsmedhjælp o. lign. på den årlige „udskrivningslov“.* (22. april 1966).

Efter forslagets § 43, stk. 2, skal der ikke ske skatteindeholdelse i vederlag for arbejde i privat husholdning eller i land-

brugsvirksomhed, når det fra arbejdsgiveren *inden for en uge i alt ydede vederlag ikke overstiger 20 kr.*

Bestemmelsen er praktisk begrundet og tilsigter at holde mindre, lejlighedsvis lønindtægter i privat husholdning og i landbrugsvirksomhed uden for indeholdelsesordningen. Som anført i forslagets bemærkninger side 93, spalte 2, har man dog af praktiske grunde ment ikke at burde afgrænse bestemmelsen efter, om arbejdsforholdet i det enkelte tilfælde kan karakteriseres som „lejlighedsvist“ eller ej, men har i stedet valgt en ren beløbsafgrænsning.

Da det må påregnes, at der navnlig på grund af prisudviklingen vil blive tale om jævnlige ændringer af beløbsgrænsen, er det i udvalget foreslået, at beløbets størrelse ikke skal fastsættes i selve kildeskatteloven, men i stedet i den årlige udskrivningslov.

I overensstemmelse hermed kunne slutningen af § 43, stk. 2, ændres til: „... vederlag ikke overstiger et beløb, hvis størrelse fastsættes ved lov forud for hvert kalenderår“.

9. *Skematisk oversigt over beskatningen i tilfælde af en persons død dels efter gældende ret, dels efter kildeskatteforslaget.*

(22. april 1966).

For overskuelighedens skyld er der i oversigten alene redegjort for forholdet ved en selvstændigt skattepligtig persons død. Er der tale om en ikke-selvstændigt skattepligtig person, vil beskatningen ved dødsfald dog principielt forløbe på nogenlunde tilsvarende måde. Det understreges, at oversigten ikke medtager de mere specielle regler vedrørende beskatningen ved dødsfald.

Oversigt over beskatningen ved en selvstændigt skattepligtig persons død dels efter gældende ret, dels efter kildeskatteforslaget.

	Gældende ret	Kildeskatteforslaget
I Hensidde <i>n</i> i uskiftet bo.	<i>A. Indkomsten i afdødes sidste regnskabsår.</i>	
	1. Skatten betales til og med det kvartal, hvori dødsfaldet indtræffer.	Skatten er betalt af den skattepligtige inden dødsfaldet.
	2. De resterende kvartaler betales af den efterlevende ægtefælle, dog med ret til nedsættelse til skat af fremtidig indkomst.	Sker slutskatteberegningen efter dødsfaldet, betaler den efterlevende ægtefælle en eventuel restskat, respektive får tilbagebetalt en eventuel overskydende skat.
	<i>B. Indkomsten fra udløbet af afdødes sidste regnskabsår og indtil dødsfaldet.</i>	
	Beskattes hos den efterlevende ægtefælle, dog med ret til nedsættelse til skat af fremtidig indkomst.	Skatten er betalt af den skattepligtige inden dødsfaldet. Ved slutskatteberegningen betaler den efterlevende ægtefælle en eventuel restskat, respektive får tilbagebetalt en eventuel overskydende skat.
	<i>C. Indkomsten fra dødsfaldet og indtil udløbet af dødsåret.</i>	
Beskattes hos den efterlevende ægtefælle, dog med ret til nedsættelse til skat af fremtidig indkomst.	Beskattes hos den efterlevende ægtefælle.	
<i>D. Indkomsterne efter dødsåret.</i>		
Beskattes hos den efterlevende ægtefælle.	Beskattes hos den efterlevende ægtefælle.	
II Privat skifte.	<i>A. Indkomsten i afdødes sidste regnskabsår.</i>	
	1. Skatten betales til og med det kvartal, hvori dødsfaldet indtræffer. 2. <i>Såfremt</i> der er en efterlevende ægtefælle, betaler denne de resterende kvartaler, dog med ret til nedsættelse til skat af fremtidig indkomst.	Skatten er betalt af den skattepligtige inden dødsfaldet. Sker slutskatteberegningen efter dødsfaldet, betaler arvingerne en eventuel restskat, respektive får tilbagebetalt en eventuel overskydende skat.

	Gældende ret	Kildeskatteforslaget
	<i>B. Indkomsten fra udløbet af afdødes sidste regnskabsår og indtil dødsfaldet.</i>	
	1. Beskattes ikke, men 2. <i>såfremt</i> der er en efterlevende ægtefælle, sker beskatning hos denne, dog med ret til nedsættelse til skat af fremtidig indkomst.	Skatten er betalt af den skattepligtige inden dødsfaldet. Der foretages en afsluttende ansættelse for tiden indtil dødsfaldet, og en eventuel restskat betales af arvingerne, ligesom en eventuel overskydende skat udbetales til arvingerne.
	<i>C. Indkomsterne efter dødsfaldet.</i>	
	Beskattes hos arvinger og en eventuel efterlevende ægtefælle.	Beskattes hos arvinger og en eventuel efterlevende ægtefælle.
	<i>A. Indkomsten i afdødes sidste regnskabsår.</i>	
	1. Skatten betales til og med det kvartal, hvori dødsfaldet indtræffer. 2. <i>Såfremt</i> der er en efterlevende ægtefælle, betaler denne de resterende kvartaler, dog med ret til nedsættelse til skat af fremtidig indkomst.	Skatten er betalt af den skattepligtige inden dødsfaldet. Sker slutskatteberegningen efter dødsfaldet, betaler boet en eventuel restskat, respektive får udbetalt en eventuel overskydende skat.
	<i>B. Indkomsten fra udløbet af afdødes sidste regnskabsår og indtil dødsfaldet.</i>	
	1. Beskattes ikke, men 2. <i>såfremt</i> der er en efterlevende ægtefælle, sker beskatning hos denne, dog med ret til nedsættelse til skat af fremtidig indkomst.	Skatten er betalt af den skattepligtige inden dødsfaldet. Ved slutskatteberegningen medregnes denne indkomst til boets indkomst, således at boet svarer den endelige skat og samtidig får godskrevet de af afdøde erlagte foreløbige skatter.
	<i>C. Indkomsten fra dødsfaldet og indtil udløbet af dødsåret.</i>	
	Beskattes ikke.	Beskattes hos boet.

III

Offentligt
skifte.

Gældende ret	Kildeskatteforslaget
<i>D. Indkomsten fra udløbet af dødsåret og indtil det offentlige skiftes slutning.</i>	
<p>1. Hvis skiftebehandlingen afsluttes inden den 1. april, der følger nærmest efter forløbet af et fuldt kalenderår efter dødsfaldet: ingen beskatning.</p> <p>2. Hvis skiftebehandlingen ikke er afsluttet inden den nævnte 1. april, beskattes boet af indkomsterne efter udløbet af dødsåret. Boets indkomstskattepligt ophører dog med udløbet af det skatthealvår, hvori boet sluttet. Sluttet boet i tiden 1. april-30. september, betales der således kun den halve skat af indkomsten i det forudgående kalenderår.</p> <p>Af indkomsten fra begyndelsen af det år, hvori boet sluttet, og indtil boets slutning svares ikke skat.</p>	<p>Beskattes hos boet.</p>
<i>E. Indkomsterne efter boets slutning.</i>	
<p>Beskattes hos arvinger og en eventuel efterlevende ægtefælle.</p>	<p>Beskattes hos arvinger og en eventuel efterlevende ægtefælle.</p>

10. Udvalget har udbedt sig oplysning om de i Norge, Sverige, England og Tyskland gældende regler for beskatning af det ikke-diplomatiske personale ved de diplomatiske repræsentationer m. v. Herom kan følgende oplyses (23. maj 1966):

Norge.

Personale, der har norsk statsborgerret, og som er ansat ved fremmede landes diplomatiske repræsentationer eller ved konsulater, der ledes af udsendte tjenestemænd, er skattepligtigt efter de almindeligt gældende norske regler, idet en fritagelse for skattepligt, for så vidt angår indtægt fra repræsentationen, kun ydes personale, der ikke er norske statsborgere.

Det er oplyst, at man fra norsk side regner med at ratificere Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser af 18. april 1961 inden for den nærmeste fremtid, og at lovgivningen vedrørende fremmede diplomaters rettigheder i Norge da vil blive revideret på baggrund af bestemmelserne i konventionen.

Sverige.

I Sverige er hverken udenlandsk personale eller personale med svensk statsborgerret ved ambassader og konsulater, der ledes af udsendte konsulatembedsmænd, herunder også medlemmer af repræsentationens

tjenestepersonale, skattepligtigt, for så vidt angår indkomster, der hidrører fra repræsentationerne.

Det er oplyst, at man overvejer at ændre reglerne for beskatning af personale ved repræsentationerne med svensk statsborgerret i forbindelse med en forestående ratifikation af Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser af 18. april 1961.

England.

Ved lov om diplomatiske forrettigheder og immuniteter af 31. juli 1964 har Storbritannien i forbindelse med ratifikation af Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser af 18. april 1961 bestemt, at personale ansat på fremmede repræsentationer med virkning fra lovens ikrafttrædelse pr. 1. oktober 1964 skal være undergivet de i henhold til Wienerkonventionen fastsatte britiske regler vedrørende immuniteter og forrettigheder. Hidtil havde hele personalet været fritaget for indkomstskattepligt. Ændringen betød, at medlemmer af repræsentationernes administrative og tekniske personale, såfremt de var britiske statsborgere eller havde fast bopæl i Storbritannien, blev skattepligtige med virkning fra 1. oktober 1964.

Tyskland.

Personale ved diplomatiske og konsulære repræsentationer, der har tysk statsborgerret, er skattepligtigt uden nogen begrænsninger i medfør af forvaltningsforordning af 13. oktober 1950 med senere ændringer.

Det bemærkes, at visse medarbejdere med tysk statsborgerskab ved ambassaden rent faktisk ikke betaler skat på grund af en før krigen gældende regel, som dog ikke længere er i kraft. For dette personales vedkommende fradrager ambassaden skatteandelen ved lønudbetalingen, således at hele det tyske personale får samme lønmæssige stilling.

11. *Vedrørende spørgsmålet om, i hvilket omfang dansk personale ved herværende internationale organisationer er fritaget for skat af deres indkomst fra organisationen, kan følgende oplyses (23. maj 1966):*

I henhold til kgl. anordning nr. 18 af 18. januar 1951 om fritagelse for beskatning for internationale organisationer m. v. og tilhørende cirkulære nr. 122 af 12. juni 1951

er her til landet skattepligtige personer, der er ansat som „embedsmænd“ i en række ved mellemløselige overenskomster oprettede internationale organisationer, fritaget for beskatning her til landet af deres indkomst fra organisationen. Som „embedsmænd“ anses alt personale, der er knyttet til organisationerne, alene med undtagelse af personer, der er antaget på stedet og lønnet med timebetaling.

Det bemærkes, at de pågældende bestemmelser — for så vidt angår virksomhed ved organisationer her i landet — for tiden kun har praktisk betydning for WHO's regional-kontor i København og NATO-hovedkvarteret i Kølvrå. Det danske personale — som således har skattefrihed for sin lønindtægt de pågældende steder — omfatter for tiden henholdsvis ca. 50 og ca. 10 personer.

12. *Spørgsmålet om, hvorvidt en person, der er bosat i Tyskland, bliver beskattet dér af indtægt, han erhverver ved dagligt arbejde i Danmark. (23. maj 1966).*

Den dansk-tyske dobbeltbeskatningsaftale af 30. januar 1962 henlægger principielt beskatningsretten til lønindtægt til det land, hvor arbejdet er udført (art. 9, stk. 1). Hvis dette land på grund af sin lovgivning ikke kan gøre brug af beskatningsretten, har bopælslandet beskatningsretten (art. 9, stk. 5). Danmark kan i tilfælde som det nævnte ikke gøre brug af sin beskatningsret, og den tilkommer derfor Tyskland. Det bemærkes, at de danske skattemyndigheder i medfør af overenskomstens art. 22 i de pågældende tilfælde videresender den fra den danske arbejdsgiver modtagne lønoplysning til de tyske skattemyndigheder til brug ved beskatningen i Tyskland.

13. *Spørgsmål i forbindelse med den „skattefri“ indkomstperiode ved overgang til kildeskat. (23. maj 1966).*

Ved overgang til kildeskat vil der fremkomme en i princippet skattefri indkomstperiode. Den del af det løbende skatteårs skat, der på ikrafttrædelsestidspunktet ikke er forfalden til betaling, må føres til afgang, således at der altså kun vil blive svaret en del af skatten af indkomsten i det forudgående indkomstår. Af indkomsten fra

afslutningen af dette indkomstår og indtil kildeskatteordningens ikrafttræden vil der i princippet ikke skulle svares skat, idet kildeskat først svares af indtægterne efter ikrafttrædelsen.

Den skattefri periode er en nødvendig følge af selve overgangen til det ny betalingssystem. De skattepligtige har imidlertid i en del tilfælde mulighed for selv at bestemme, på hvilket tidspunkt en indtægt fremkommer til beskatning. De kan også i et vist omfang bestemme, hvornår en udgift kommer til fradrag. For indtægternes vedkommende kan navnlig nævnes realisationsfortjenester, hvor de skattepligtige ofte selv kan vælge realisationstidspunktet og dermed den indkomstperiode, hvor fortjenesten kommer til beskatning. Noget lignende gælder ekstraordinære lønindtægter ved påtagelse af ekstraarbejde hos samme eller en anden arbejdsgiver. For udgifternes vedkommende kan nævnes afskrivninger, henlæggelser og opsparinger, som ofte kan placeres på de indkomstperioder, hvor den skattepligtige har størst fordel af det. Til en vis grad gælder dette også betaling af personlige skatter.

Ved overgang til kildeskat bør det tilstræbes, at indtægter og fradrag i den skattefri periode har en nogenlunde „normal“ karakter. Det må så vidt muligt undgås, at skatteydere udnytter situationen, ved at de i den skattefri periode placerer indtægten, som rettelig hører hjemme i andre perioder, eller udskyder fradrag, som hører hjemme i perioden, til foretagelse i senere perioder. Det vil være umuligt at give detaljerede regler om, hvad der i de enkelte tilfælde skal anses for den „normale“ indtægt i perioden. Der kan derfor kun være tale om at opstille hovedregler om, at ekstraordinære eller ekstraordinært store indtægter ikke er dækket af skattefritagelsen. Dette har man også gjort ved overgangen til kildeskat i Sverige og Norge, hvor overgangsbestemmelserne i store træk gik ud på følgende:

I *Sverige*, hvor kildeskatteordningen trådte i kraft den 1. januar 1947, bestemtes det, at halvdelen af de i 1946 pålignede skatter vedrørende indkomsten i 1945 ikke skulle betales, ligesom ingen del af de skatter, der i 1947 skulle have været pålignet på grundlag af indkomsterne i 1946, skulle opkræves.

For at modvirke, at indkomster med urette henførtes til 1945 og 1946, bestemtes det dog, at skattefritagelsen ikke skulle gælde den del af indkomsten i disse år, der oversteg den pågældendes normale indkomst (det vil i reglen sige den gennemsnitlige indkomst i årene 1942-44) med mere end 1.000 kr., i det omfang indkomstforøgelsen berodde på dispositioner fra den skattepligtiges side i den hensigt at opnå skattefritagelse eller på andre lignende omstændigheder.

Selv om der ikke forelå sådanne dispositioner fra den skattepligtige, skulle tilsvarende regler gælde indkomstforøgelser, der modsvarede af en ved tidligere nedskrivninger opstået varelagerreserve, eller som skyldtes, at den skattepligtige i 1945 og 1946 foretog mindre afskrivninger eller henlæggelser end gennemsnitligt i årene 1942-44; samt endelig indkomstforøgelser, der modsvarede af realisationsfortjenester, og visse andre indkomstforøgelser.

I *Norge* gik man over til kildeskatte-systemet den 1. januar 1957, og det bestemtes, at halvdelen af den for budgetåret 1956-57, altså på grundlag af indkomsten i 1955, pålignede skat bortfaldt, ligesom der som hovedregel ikke skulle svares skat af indtægten i 1956.

Hvis den skattepligtige ved regnskabsmæssige forholdsregler eller ved lignende dispositioner, f. eks. ved at hæve løn på forskud eller bagud eller ved forskydning af fradragsposter, havde overført indtægt til den skattefri periode, skulle der dog ske beskatning af sådan indtægt. Endvidere skulle der — selv om der ikke var tale om sådan overførsel af indtægter — i et vist omfang ske beskatning, når indtægten i de skattefri år oversteg indtægten i 1957 (der dog regnedes for mindst at have udgjort 15.000 kr.). Var indtægten i 1954 højere end 15.000 kr. og højere end indtægten i 1957, skulle dog 1954-indtægten benyttes som sammenligningsgrundlag.

Man må regne med at indføre tilsvarende regler som i Sverige og Norge i forbindelse med overgang til den foreslåede kildeskatteordning her i landet. Det vil være mest praktisk, at overgangsreglerne optages i loven om kildeskatteordningens ikrafttræden m. v.; bl. a. fordi reglerne må udformes med hensyntagen til de regler, der til den tid er gældende på beskatningsområdet.

14. Spørgsmål om, hvornår „skifterettens beslutning om genoptagelse“ i reassumptionsboer, der behandles af *executores testamenti*, foreligger, jfr. forslaget § 17, stk. 1, 2. pkt. (23. maj 1966).

I de sædvanlige tilfælde, hvor det er den tidligere executor, der behandler reassumptionsboet, udleveres bopakken af skifteretten til executor med en påtegning på den oprindelige executorbevilling. I disse tilfælde må det afgørende tidspunkt være udleveringstidspunktet, det vil sige datoen for skifterettens påtegning.

I tilfælde, hvor reassumptionsboet behandles af en ny executor, udsteder amtet en ny executorbevilling efter forud indhentet udtalelse fra skifteretten; i praksis går der kun få dage fra skifterettens udtalelse foreligger og indtil bevillingen udstedes. I disse tilfælde vil det afgørende tidspunkt være datoen for executorbevillingens udstedelse.

15. Notat vedrørende antallet af ændringer i forskudsskattegrundlaget i Sverige og Norge. (3. juni 1966).

Udvalget har udbedt sig oplysninger om antallet af de ændringer, der i Sverige og Norge foretages i forskudsskattegrundlaget i indkomstårets løb. Herom kan følgende oplyses:

Sverige:	1963	1964
Antal ændringer i A-skat, altså for lønmodtagere o. lign.	140.811	151.748
Antal ændringer i B-skat, altså for selvstændigt erhvervsdrivende m. v.	54.025	49.613
I alt ...	<u>194.836</u>	<u>201.361</u>

For *Stockholm* foreligger følgende oplysninger for året 1965:

A-skat:	
antal skattepligtige ...	544.029
antal ændringer ...	54.428
B-skat:	
antal skattepligtige ...	61.449
antal ændringer ...	7.407

Norge:

For Norges vedkommende foreligger ikke oplysninger omfattende hele landet, men enkelte kommuner har til eget brug udarbejdet oplysninger om antallet af ændringer. Nedenfor anføres sådanne oplysninger vedrørende Oslo og Drammen kommuner:

Oslo:	1964	1965
Antal skattepligtige, der har fået udstedt skattekort, altså lønmodtagere o. lign.	264.047	265.521
Antal skattepligtige, der har fået udstedt skattebillet, altså selvstændigt erhvervsdrivende m. v.	35.654	35.523
	<u>299.701</u>	<u>301.044</u>
÷ antal skattepligtige, der har fået udstedt både skattekort og skattebillet.	7.920	7.828
Antal skattepligtige i alt	<u>291.781</u>	<u>293.216</u>
Antal ændringer efter anmodning fra de skattepligtige ... ca.	28.000	28.000
Antal ændringer foretaget af skattemyndighederne uden anmodning fra de skattepligtige ... ca.	35.500	32.500
Antal ændringer i alt. ca.	<u>63.500</u>	<u>60.500</u>
<i>Drammen.</i>		
Oplysningerne vedrører året 1965.		
Antal personer, der har fået skattekort (samt eventuelt tillige skattebillet)		22.741
Antal personer, der (kun) har fået skattebillet		2.831
	I alt ...	<u>25.572</u>
Antal personer, der hverken har fået skattekort eller skattebillet (navnlig hustruer og børn uden selvstændige indtægter)		10.865
Antal personer i alt		<u>36.437</u>

Antal ændringer:

Skattekort:

antal ændringer i udstedte skattekort.....	3.771
antal nyudstedte skattekort....	1.000
antal udstedte frikort (for indtægter under 500 kr. og for skoleungdom).....	2.048
I alt....	<u>6.819</u>

Skattebilletter:

antal ændringer i udstedte skattebilletter.....	460
antal nyudstedte skattebilletter.	382
I alt....	<u>842</u>

Antal ændringer i alt: 6.819 + 842 = 7.661.

Bilag 3.

Notat fra indenrigsministeriet angående virkningerne af den i § 6, stk. 2, i forslaget til lov om kommunal indkomstskat omhandlede ordning. (23. april 1966).

Ifølge den nævnte bestemmelse skal der i tilfælde, hvor en kommune vælger et lavere bundfradrag end det, der skal anvendes ved statsskattens beregning, svares kommuneskat af de indtægtsdele, der alene beskattes til kommunen, med en procentsats, der udgør summen af kommunens og statens udskrivningsprocenter.

Hverken forslaget til lov om kommunal indkomstskat eller finansministerens kildeskatteforslag indeholder bestemmelser om størrelsen af de bundfradrag, der skal anvendes ved skatternes beregning. Det vil derfor ikke ved endelige beregninger kunne vises, hvorledes den forhøjede kommunale beskatning af de indtægtsbeløb, der er lavere end statens bundfradrag, vil virke.

Derimod er det i følgende eksempel søgt anskueliggjort, hvorledes den forhøjede kommunale beskatningsprocent for indtægtsdele under statsskattens bundgrænse i forbindelse med en passende forhøjelse af det kommunale personfradrag vil gøre det muligt at undgå forhøjelse af kommuneskatten af de lavere indkomster.

Den i vedhæftede tabel viste beskatning i en udvalgt sognekommune er foretaget under forudsætning af, at kommunen for det pågældende skatteår råder over samme skattepligtige indkomster som i skatteåret 1965-66, og at kommunens udskrivningsbehov ligeledes er det samme som i nævnte skatteår. Det er endvidere forudsat, at kommunen under de nugældende beskatningsregler anvender et personfradrag ved kommuneskattens beregning på 4.000 kr. for forsørgere og 2.000 kr. for andre skatteydere. Kommunens beskatningsprocent er herefter beregnet til 16,2.

I tabellens kol. (2) er vist, hvilke kommuneskattebeløb der efter de gældende

regler vil blive pålignet skatteydere med forskellige skattepligtige indkomster.

Tabellens kol. (3), (4) og (5) viser til sammenligning beskatningen under en kildeskatteordning, hvor statens personfradrag eksempelvis er sat til 3.500 kr. (7.000 kr. for ægtepar, svarende til den nugældende bundgrænse for forsørgere) og statens udskrivningsprocent til 21 (svarende til den procentsats, der efter de gældende regler anvendes for proportionalstrækket for forsørgere). Ved den omhandlede ordning — sammenligning af statens og kommunens udskrivningsprocenter også for indtægtsdele, der ligger mellem statens og kommunens personfradrag, og således, at provenuet heraf ubeskåret tilfalder kommunen — vil den i sagen udvalgte kommune uanset den forhøjede kommunale udskrivningsprocent for de omhandlede indtægtsdele kunne undgå at forøge skatteudskrivningen på de mindre indtægter gennem forhøjelse af personfradraget fra 2.000 kr. til 2.900 for enlige og fra 4.000 til 5.800 kr. for ægtepar.

For ægtepar vil der endog blive tale om lettelse af den kommunale indkomstskat for skattepligtige indkomster op til ca. 12.000 kr. og for enlige op til ca. 7.000 kr., medens indtægter over de nævnte grænser får ubetydelige skatteforhøjelser, jfr. nærmere tabellens kol. (6).

Det bemærkes, at der som følge af provenutabet ved skattelettelsen for de mindre indtægter i eksemplet har måttet foretages en ret ubetydelig forhøjelse af den kommunale udskrivningsprocent (fra 16,2 til 16,8).

Foranstående viser således, at det vil være muligt ved den fastsættelse af kommunale personfradrag, der til sin tid skal ske ved lov, at give disse fradrag en sådan

størrelse, at der ikke som følge af den i § 6, stk. 2, i forslag til lov om kommunal indkomstskat omhandlede ordning vil ske nogen forhøjelse af den kommunale indkomstbeskatning af de mindre indtægter i forhold til den nugældende ordning.

Forskydninger i kommuneskatten i en udvalgt sognekommune under en kilde-

skatteordning, hvorefter indtægtsdele mellem kommunens og statens bundfradrag beskattes til kommunen med en procentsats, der udgør summen af kommunens og statens udskrivningsprocenter, og under anvendelse af det som følge heraf muliggjorte forhøjede kommunale personfradrag.

Skattepligtig indkomst	Kommuneskat beregnet efter gældende regler ved personfra- drag på 4.000/ 2.000 kr. og en beskatningspct. på 16,2	Skat under en k-ordning ved et kommunalt per- sonfradrag på 2.900 kr. (5.800 kr. for ægtepar) og en kommunal udskr.pct. på 16,8 samt ved et stats- ligt personfradrag på 3.500 kr. (7.000 kr. for ægte- par) og en udskrivningsprocent til staten på 21 heraf			Forskydning i kommune- skat (5) — (2)
		Samlet skat	Statsskat	Kommuneskat	
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
<i>Forsørgere (ægtepar)</i>					
4.000	0	0	0	0	0
5.800	291	0	0	0	— 291
6.000	324	75	0	75	— 249
7.000	486	453	0	453	— 33
8.000	648	831	210	621	— 27
12.000	1.296	2.343	1.050	1.293	— 3
15.000	1.782	3.477	1.680	1.797	+ 15
20.000	2.592	5.367	2.730	2.637	+ 45
25.000	3.402	7.257	3.780	3.477	+ 75
<i>Ikke-forsørgere (enlige)</i>					
2.000	0	0	0	0	0
2.900	145	0	0	0	— 145
3.000	162	37	0	37	— 125
3.500	243	226	0	226	— 17
4.000	324	415	105	310	— 14
6.000	648	1.171	525	646	— 2
7.000	810	1.549	735	814	+ 4
8.000	972	1.927	945	982	+ 10
10.000	1.296	2.683	1.365	1.318	+ 22
12.000	1.620	3.439	1.785	1.654	+ 34
15.000	2.106	4.573	2.415	2.158	+ 52
20.000	2.916	6.463	3.465	2.998	+ 82
25.000	3.726	8.353	4.515	3.838	+ 112